

Sygn. akt IV CSK 74/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku P.J.
przy uczestnictwie H.O. i A.O.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 31 sierpnia 2016 r., opartej na zarzutach naruszenia prawa materialnego, wnioskodawca P.J. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, twierdząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącego, doszło do oczywistego naruszenia art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw, na jakich skarga została oparta (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na tę przyczynę powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie to nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia zarzutów, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie spełnia tych kryteriów, stanowiąc jedynie skróconą wersję jednego z zarzutów skargi oraz jego uzasadnienia. Ocena wniosku wymagałaby w konsekwencji niedopuszczalnego na tym etapie postępowania badania zasadności podstawy skargi. Wnioskodawca nie przedstawił koniecznej przy powołaniu się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej, która mogłaby przekonać o „oczywistej” zasadności wniesionego środka zaskarżenia.

Zważyć należy, że rolą Sądu Najwyższego nie jest weryfikowanie prawidłowości prawomocnych orzeczeń sądowych, ani wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości prawnych, jakie mogą pojawić się w procesie orzekania (wykładni i stosowania prawa).

Nie stwierdziwszy przyczyny, która uzasadniałaby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj